

Sy-li spěwał,
Pílnje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Boh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłáš
Wěšdne dny;
Džěń pak swjaty
Dušl daty,
Wotpoń ty.

Z njebjes mana
Njeh čl kmana
Žiwosć je;
Žiwa woda,
Klě Boh poda,
Wokřew čel
F.

↳ Serbske njeđzelske kopjeno. ↳

Wudawa so kóždy sobotu w Smolerjez knihcizisčezerni w Budyschinje a je tam sa šchwórtlětnu pschedplatu 40 pj. dostacž.

21. njeđzela po swjatej Trojizy.

Jap. skutki 24, 10—16.

Swjaty japoschtol Pawol psched pohaniskim bohodom Felixom steji a so pschecziwo wobskoržowanjam židow wobara. Manajkthroblišcho so samolwi: „Schłódný muž“ dyrbbjesche byč — a tola běšche jenož dobre čzinił a najlěpsche swojich sobuczłowjekow chzyl; směschl je pječa čzinił wschitkim židam po zylkej semi — a tola wo nim bóle hacž wo žanym druhim předarju teje wěrnosće płacžesche: kał krašne šu na horach nobi tych, kotřiz měr pschipowjedaju, kotřiz dobre wězy předuja, sbože pschipowjedaju; najwofebnišchi schłódný wodžet teje Nazarensteje sekty dyrbbjesche byč — a tola běšche šwěrný služobnik teho Boha swojich wótzow, kiž wěrjesche wschitkemu, schtož pišane je w sakonju a w tych profetach; so je spytał, so by tu zyrkej nješwjatatu šezinił, jemu porokowachu — a tola běšche jenož do Jerusalema pschischoł, so by so k Bohu modlił a šwjatowny šwjedžen na tym šwjatym měšče šwjecžil, kotrež běšche tón Anjes šam psches wu- lecže šwojeho šwjateho Ducha pošwjecžil. „Woni nje- móža to domjesč, čzehodla nětk na mnje šforža“, tak wón praji. Wón měšesche dobre šwědomnje. A tak steji tam jako throbly sakitar teho Anjesa a jeho kralestwa, wuhoto- wany s brónjemi ššesčizjana, kotrež wón mēčž dyrbi pschecziwo pschisłóđenjam a lžam njewěrjaznych a nje- pschecželow teho ewangelija, jako derje wobronjeny bēdžet Anjesow, kaž wón šam w epistoli dženznischeje njeđzele

na to polaže: wopašany s wěrnosćju a s prawdosćju, hotowy na ewangelijon teho mēra, na hlōwje klobuť teho šboža, w lēwizy schit teje wěry, w prawizy mjecž teho ducha, kotryž je Bože šlowo.

Čzichi a šezěpliwý, kaž jehó Anjes a mištr, je šwjaty Pawol na wschitke poroki šwojeho wobskoržbnika pošluchał. Šakle jako jemu bohóti krawšche, šapocža so samolwjecž, niž něhdže s rjanymi šłódkimi, njewěrnymi šłowami wo šudnikowe pschithilenje prošcho, ale s dobrým šwědomnjom se wschej throbłosćju a wješelosćju wustupi.

Šchto dawa šwjatemu japoschtolaj tajku čzichosćž, tajku šezěpliwosćž, tajku throbłosćž, tajku wješelosćž? Jeho dobre šwědomnje! „Ša so prózju, so bych mēł šwědomnje bjes poroka psched Bohom a psched ludžimi wschudžom“, tak wón rjeknje.

Dobre šwědomnje wutrobu štroschtnu čzini we wschej žalosćzi. Šak je šwjaty japoschtol čzežke čzabny žalosćže a čzěrpjenja šnjepl a pschětrał, dokelž měšesche dobre šwědomnje. Šastwome murje šu jemu pohladanje k njeju rubite — a tola jehó wutroba štroschtna a wješela wosta.

Šle šwědomnje čzłowjeka wo mēr a pokoj pschiješke a jemu wschitku wješelosćž rubi. Ša wutrobu, wot šleho šwědomnja čzwilowanu, šu jako šnamjo tole wunamałali: wot šcherščenjom wobłětany tón šwojim čzwilowarjam w štoku wucžeknyčž pyta; špody teho to podpíšmo: Šodarmo bēžišč! Šak tež čzłowjek se šlym šwědomnjom žaneho mēra njenamałani wo dnjo ani w nožy. Štaj-

nje a pschezo jeho dopomnjecze na winu czwiluje. Prěnej człowjekaj w paradisu bo psched Bohom, kotrehož kasnju staj pschestupiloj, wukhowacž pytataj. Kain, tón mordar swojeho bratra, budže njewobstajny a czěka na semi. Josefowi bratsja hiščezje po wjele lětach wschitko sle, kotrež bo jim stanje, na swoj stary hrěch poczahuja. Šhubjeny syn w pschirunanju s boloscze polnej wutrobu we swojim hubjenstwie na swoju hrěschnu hlupoščz myšli. Judasch Ischarioth wot sleho swědomnja czěrjeny tam dže a bo wobwěšny. Kať někotry skóšnik czmome seženy swojeho krawneho skutka podarmo sahnacž pyta. Čžetw we swědomnju njepokutnyh njewumrje. Šelski wohen we stwjerdženej wutrobje bo njehašnje. Kať husto šu bo hižom skóšnižy dobrowólnje kudej stajili, jeno so bychu sašo mēr we swojim swědomnju namačali.

Sle swědomnje tež wo prawnu wješeloščz k nješenju kšičiža a žaloscze pschinješe. Šchtóž je psches swoju šamšnu winu, šnadž psches loškomyšlne abo njepóžčiwe žiwjenje čžezku khoroscž šebi pschicžahnył, šo psches lenjoščz abo pschecžinjenje wo swoje samóženje pschinješł a do kšudoby pschischol, psches nješwěrnoscž šwoje dobre měštno šhubil, šwoju staroscž dla njeporadženyh džěči šamemu šebi pschipišacž ma, tón ma wošebje čžezko njescž, dofelž dyrbi hiščezje pod brēmjenjom stonacž, kotrež je druhim kšičižnoscherjam nješnate.

Alle dobre swědomnje wutrobu stroschtu čžini we wschej žalosczi. Nječ kšičiž a domapytanje šo kopi, nječ čžezke čžasny pschiindu, nječ wójna wopor sa wopor šebi žada a šty čžas nusu a drohotu se šobu pschinješe — šchtóž šebi w šlědženju sa Jesušom swědomnje bješ poroča wobarnuje, tón ma bohatty troscht a móže dobreje nadžiije byčž we wschej žalosczi, bohatty pschi wschej kšudobje, stroschtny we wschej khorosczi, tón špóšnaje wěrnoscž teho pschibłowa: „Dobre swědomnje je wschědne dobre žiwjenje.“

Šwjatny japoschtol Pawol pať běšche hiščezje wošebje čžezke na šo wsacž dyrbjal psches wobškorženje njepšchecželšeho rěčnika, ale s dobrym swědomnjom móže jo wotpočasacž. Wón žanyh swědkow njepotrjeba. „Dobre swědomnje je lěpsche, džyli tyšaz swědkow.“ Tuteho Luthero-weho šłowa čžemy šo dopomnicž, hdyž šty falschny šwět kšchescžijanow a jich wódžerjow wobškorži, hdyž šebi myšli, šo je něšcto wopacžneho abo njepraweho na nimi namačal abo hdyž na nimi ničzo namačacž njemóže, šebi něšcto wumyšli a jim hejchleške waschnje, duchownu hordoscž abo podobne porokuje. Šchtóž ma dobre swědomnje, tón rjeknje: „Še-li Bóh sa naš, šchtó mohł pschecžitwo nam byčž?“

Š dobrym swědomnjom je našch kšěžor mjecž do ruki wsal, kiž prajicž móžesche: „My nješšmy wójnu čžyly“, a kiž je hacž do pošlednjeho wołomika wschitko čžinil, šo by šo mēr šdžeržal. Š dobrym swědomnjom šu potom tež našche wójška na hlóš šwojeho najwyschšeho wódžerja pošluchajo do bitwow čžahnyli. Š dobrym swědomnjom našch žyly lud wschitkim pschibłóženjam a kšam napschecžitwo šteji, s kotrymiž našchi njepšchecželjo pschecžitwo nam wojowacž pytaju, dofelž hewať na šprawne waschnje naš pschewinycž njemóža. —

Dobre swědomnje pať tež wutrobu stroschtu čžini sa džěň pošlednjeho šuda na kónžy tyh dnjom. Šwjatny Pawol praji: „Ša mam tu nadžiiju k Bohu, na kotruž tež tucži šami woczakujaja, šo budže šo

štacž horjestawanje mornych, prawych a tež njeprawych. (Šcht. 15.) Na horjestawanje mornych šwjatny japoschtol šwojich wobškoržbnikom dopomina, a na to, šo wschaf wěrjazy židži tež tutu nadžiiju mējachu. Prawi a njeprawi budža potom šudženi: my šo dyrbi wschitzy šjewicž psched šudnym štołom Šhryštufowym, šo by kóždy dostal sa tym, jako je čžinil pschi čžělnym žiwjenju, nječ je dobre abo sle. To je lóš našeho pschichoda, na kotruž čžakamy; to je tón kónž, kotremuž šo pschibližujemy, nječ čžemy abo niz, nječ to wěriny a nječ to přejemy. Šesuš rjeknje: „Njedžiwajče šo temu; pschetož ta šchtunda džje, w kotrež wschitzy, kiž w rowach šu, budža jeho hlóš šlyšchecž; a pónžza won čžišami, kiž šu dobre čžinili, k horjestawanju teho žiwjenja; kiž pať sle šu čžinili, k horjestawanju teho šudženja.“ Šehodla dyrbjeli sa čžas šwojeho žyłego žiwjenja na semi na tamny wulki pschichod myšlicž. Šola šwiateho japoschtola je to tak: wón šo prózuje, šo by mēr swědomnje bješ poroča, šo by na tamnym wulkim dnju wobštal; to je ta šamšna ponižnoščz, s kotrež wušnaje: niz jako bych tošame hižom šapschijať abo hižom dołonjany byl; ja honju pať sa tym, hacž bych jo šapschijať, jako tež wot Šhryštufa Šesufa šapschijaty šym.

Tať dyrbjalo tež pola naš byčž! My šmy tať rucže hotowi, mamy šo rad sa žyle dobrnych kšchescžijanow, hdyž šo jenož hrubych hrěchom hladamy abo my šo šmērujemy s tym, šo prajimy: Na šwěče wschaf je wschitko čžłowške njedołonjane. Niz tať šwjatny japoschtol. Dofelž žiwu wěru ma, dža šo tež šwěru prózuje, šo by šo dale wušwjećit. Šehodla dyrbjaja šo wěrní kšchescžijenjo tež prózowacž, šo bychu měli swědomnje bješ poroča. Šchtóž šo šwěru prózuje, temu budže tež Bóh tón Kšjes šo derje radžicž dacž. A šchtóž ma hiščezje to a tamne na wutrobje a swědomnju, tón pohladaj s pokutnej a s wěrjazej wutrobu na Šesufa. Wón je tón prawy lěkar, kiž móže šamlutki šranjene swědomnje hojicž. Wón je tež šwiateho japoschtola Pawołowe swědomnje šahojil wot teho hrěcha, kotruž běšche tón s pschescžěhanjom tyh kšchescžijanow woběšol. W Šesušowym towarštwje šo poradži, swědomnje psched nowymi porokami wobarnowacž. Potom nječ pošledni džěň pschindže dženska abo jutšje, my šmemy jón stroschtu, nadžiije pošni a wješeli woczakowacž. Šamjeň.

R. w B.

Staroscž wo dobre swědomnje.

Kať krašny pošlad mam na šwěči,
Hdyž dobre swědomnje tu mam!
Šchtóž šłuscha k šbožu čžłowškich džěči,
To šawěšče ja wužiwam.
Pschi wješelu a šrudobi
Mam mēr a pošoj we dušchi.

Čžze šwět a wschelli kšičiž mje rudžicž,
Ša mam móž, ščžetpliwje to šnjescž;
Šo swědomnje mje njemže šudžicž,
Še lubšcho mi, hacž šwětna čžescž.
Tón ma troscht jara bohatty,
Kiž w čžerpjenju je bješ winy.

Dža prózuj na to šo, o dušcha,
Šo šchowasch čžiste swědomnje;
Modl šo a wachuj, kaž šo šłuscha,
Šo šwět a hrěch čže njješebje.
Ty pať, mój Bóžo, pomhaj šam,
Šo dobre swědomnje ja mam.

Čo činjach ja sa tebe! Šhto činisch ty sa mnje?

Napominaze słowo sa towarštwo „wótcziński džak“.

Šhtó škapa? Towarštwo „wótcziński džak“, so by šobustawny šebi dobyło.

Njewotmolio: Nětko do towarštwo stupicž? nětko w časpu polnym nudy a njesboža, w kotrymž je nam kóžda wutroba tač čžežka. Ššchetož, njeby-li wšcha tale šrudoba na šwěcže była, potom njeby było tež žane towarštwo „wótcziński džak“. Njewotmolio tež, so je pšchibšluschnošč čžeščže sa šhežorstwo, w polnej měrje wšchém pšches wóžnu hubjenym a šawostajenym našchich padnjenyh wšchitko to šarunacž, šchtož šu šhubili. Šočne dopjelnicž njemóže šo tónle pšched našchimi woczemi šo móžnje pošbėhowazy nadawš ani pšches krajne pokladnižy, ani w jich pišarnjach, ale jenicžy pšchi prošy twojeho doma, hđžež proštwy škapa. Šo prawym wšchať je našche nawabjenje, towarštwo pšchistupicž, mjenje proštwy, hač wjele bóle pšcheczjelne napominanje, tu pšchibšluschnošč dopjelnicž, najwjetšchu džaknu winu wotruncž. Škuboko we wutrobje ty tola šam čžujesh, so šo jow wo winu jedna, kiž njeje wina kraja, ale šama twoja, a so šo tale wina wotruncž njeda šamo pšches šlēboro a štoto, ale pšchede wšchém pšches čžoplu wutrobnu lubošč k bližšchemu.

Wšchitzu durbjeli hotowi byčž! A woni budža hotowi, kač čži, kotrymž šamym je wutroba pošna šrudoby, kotruž je jim wóžna pšchinješka, kač tež čži, kotřiž šu hač dotal pšched paršchonškej čžežkej wóžniškej šrudobu wobarnowani. Ššchetož čži jeni čžuja šami we šwojej šrudobje najšepje, kač čžežka je šrudoba druhich, hđyž čži drusy we dwojakej wulkej džakownošči wěščže mjenje hotowi nješšu, žuse šylšy šwotrėwacž, kotrež mohle tež jich šylšy byčž. Duž budž nam wšchitkim witane, so šu wšchudžom w Šakškej towarštwo „wótcziński džak“ nastake a so je šo š nimi wšchitke mozy šjednocžaze šariadowanje škutkowazeje pomozy sa bližšcheho tworiko, kotrež žyłu Šakšku wopšchija, a je tač šchłódnemu rošproščanju k pomhanju hotoweje luboščže kónž ščiniło. Na wšchitkich dže to napominanje: Šomhajče towarštwo „wótcziński džak!“

Šakoži šo twoje šomdženje na čžežku nudy teho čžaba? Škufu na wutrobu! Nimaš wopravdže tydžešžy 2 pjenježtaj wšche, so by sa to wěštošč měł, so ty tež šobustakujesh na najrješšchim narodnym škutku, na wotruncanju džakneje winy napschecžo našchim rycžerjam? 1 hritwna je najmješšchi lėtny pšchinosch. Šižom tale šcherpatka móže wulku wažnošč měčž pšches ducha, w kotrymž šo woprue po šamóženju. Šambžesh-li wjazy, potom wobhladať to jačo pšchibšluschnošč, po twojich mozach šobu džėlicž. Wopruijmy wšchitzu po šylnošči našcheho džakneho čžucža!

Džakne čžucže! Šranjeny jėdžeshche, lėwu nohu bėšche šhubil. Šeho šrudne pohladjenje šjewi, kač čžežko wón to nješeshche. Duž padže jeho wóčžko na domjaze džėlacžernje nješprožniwego, nješmleneho džėka, na šahony, w plėbnošči šo blyšchčate, a š jeho rta šlincžeshche to šłowo: „Njebėšche tola podarmo!“ Ščėžajze šahony wóžneho kraja bėchu w jeho šnutškownym wobraš wupščeného nješchecželšeho kraja wubudžile. Šbože domišny dobyte pšches jeho njesbože, bu jemu trošcht. Wješehl, hđyž tež š wulkej prošu, wuńdže š čžaba, wutrobnje šo džakuj, jačo čžyšche kóždy, šnutškownje hnuty, jemu pomhacž. Čži drusy pať wostachu wrócžo š tym čžežkim čžucžom we wutrobje, so wón jim džaka winojty njeje, ale so je jich wina jemu napschecžo hoberžy wulka.

Še móžno, so by šo mohla jena wutroba džaknej winje šamknyčž?

Džak se rtom: ma mačo šakožka;
džak we wutrobje: ma dobry šynt;
džak se škutkom: to je moja rada.

Šetkanje Bože we wulkej wóžnje.

Šač we wóžnje pšched što lėtami pobožnošč w ludu š nowa wotucži, tač šu tež šnamjenja sa to, so tola šwětna wóžna našchich dnjom je hišchče we wšchšchej měrje k šetkanjam Božim wjedka. Wobšebje to je šlyšchecž š listow, kotrež našchi wjazy domoj pišaja, kotrež šwědča wo šnutškownych našhonjenjach. Wón někotry tač pišche, kotryž šebi w časpu měra na to myšlil njeje. Tajke listy pať šu hóbne, so bychu šhromadne šubko našcheho luda byle. Duž čžemy tež džėł tych, kotrež šu šo hromadžile a woczíšchčake, našchim Šserbam k natwarjenju a wopomnjenju podacž.

1. Šłódnje wutrobny.

Šprawnje móže šo wušnacž, so je wóžna našche wóžka džėł wote dnja Bohu bliže pšchinješka. Boha pytaja, dofelž jeho trjebaju. Šo je rjany šot wóžny. Šo šo šrošmy. My mamy džėł wote dnja šmjercž pšched woczomaj. Nimo tyšazow morwyh towaršchow šmy hižom nimo maršchėrowali. „Dženša tebi, jutije mi“, tač šlincži pšches šłowu. Škóždy wě wo džiwach wjedacž, so je hišchče žiwu. Šaj, hđyž čžlowjek tač šachodnošč wšcheho šemšeho widži a njewažnošč wšcheho teho, na čžož čžlowjekoj to twarja, potom wutroba šama wot šo pšchima sa wěčžnym, nješachodnym. Ša pšchehnacž nješam. Wěšo njeje pola kóždeho jenotliwego w tej šamej měrje šylna a čžista. Šuntrócž nadeńdžech na měštnje, hđžež šo šranjeni wobalachu, dweju hromadže, tón jedyn pošasa mi jene šopjeno tyh rječčasowych modlitwow, kotrež šo roššchėrjachu. (Šchšpomnjenje: Šež tudy w Šserbach.) Ša papjera bėšche šrjedža pšchetšlena. Šo jeho myšli bėšche wona kulžy šylnošč wšaka, a duž tež rana štraščna njebudže. Šeho šuškob — wón wěščže wjazy žiwu njeje — čžitašche šmėrom a štrošhnye we šwojim Nowym Šestamencže, kotryž měješche napohlad, so je šo wjele we nim wučžitalo. Š njeho doby šebi móž k radoštnemu wumóženju.

Šznano wšchať šu tež tajžy, kiž šu we wšchitkich wobšchewnoščach wóžny žyly bjes Boha. Šhtó móže to pošnacž nimo teho šameho, kiž wutrobny šnaje.

(Š lista pošneho šredarja.)

* * *

My hižom 3 njedžele nješšmy žaneje pošneje Božej šlužby měli. Mi je po Božej šlužbj kóždy šrocž, kač by mi šamjeť wot wutrobny padnył; pšchetož ničšo njewidžisch hač pšchego čžlowjekow padacž.

(Š lista burškeho šyna.)

* * *

23. novembra 1914.

Šedyn najrješšchich wječorow móžu šobotu wječor mjenowacž. Blišto 6 hodžin čžehnjechmy my, našch leutnant š něhđže 30 mužemi našcheho čžaba, se šwěčžkami do lubošneje, mačej zyrkwoje. Dobrowólnik (wucžer) harmonium hraješche a my šmy jedyn šhėrlušč po druhim pšches mały Boži dom tač nutrne špėwali — chorale, ludowe a hodowne šhėrlušche —, so žadyn po něhđže 1½ hodžin w njetešjenej zyrkwi woteńčž njechasche, jačo bėchmy šo dšbawi špėwali. Šo bėšche pošbėhowazy wšłomiť, jačo jednoru muž š mojeho wotdželenja, hewal wěščže žadyn pošny šemšchet, poštanty a jednorje praji: „Towaršchojo, to bėchu rjane hodžiny, duž čžemy šo hromadže modlicž —“ a wón wóšije modlitwu nam špėwasche a my š nim.

(Š lista šakškeho wojaka.)

* * *

Šo bėšche we wjetšchej wšy; to pšchidžje wječor mój pošlužobnik še mni a prašcheshche šo mje, hač móže še mšchi hičž, so je šeldwebel wojėšku Božu šlužbu napravil. Wěšo jemu to dowolich a tež šam tam džėch. Duž šo wupošaja: Wjazy

wojakow běšče so feldwebela prašchało, hač žmědža do zyrkwje, w kotrejž so wschědnje dwójžy w Božej službě sa měr prošče-šče, hič. Na to běšče feldwebel k fararjej schoł a jeho prošyl, hač nochze Božu službu sa wojakow dzeržecž. Farar běšče tež hnydom swólniw, a duž wohlada katholicke wječna zyrkwicžka we swojich murjach so čiščezazu žyłu pólnoschěrnych ewangelskich Saksow, kotřiž s hnutej nutrnosčju na jednore, posbchowaze słowa katholickeho fararja pošluchachu.

(S listu leutnanta.)

* * *

Lubi staršči! ... Wčera popołdnju stupich s nělotrymi towaršchemi a mojim bataillonškomandeurom po Božej službě k Božemu blidu, so bych so Wschedomóznemu wozderzej bitwow dzałował a jeho prošyl, so chžyl nam dale k bokej stejecž. Šwjata wječer we wójnje, šwjata wječer pšched njepšhecželom; s tak žyle hinašchimi myšlemi stupich tu k blidu teho Šnjesa hač w domišnje. To je žedženje wutroby, žane nufowanje, a tak móžny sacžičecž to čžini, hdyž wojakow pšched jednorymi wježnymi zyrkwicžkami stejo widžich, kotřiž chžedža so wschitžy w jenej myšli hromadže Bohu temu prawemu dzałowacž. Šchtyri Bože služby dyrhjachy so wčera popołdnju wozderžecž, dofelž zyrkwicžka wschitkich na dobo wopšhjecž njemóže. To je nam dopošamo, so my sadny naschich lubnych w domišnje wróczo njewostanjemy, a so čži, kotřiž runje we wohnju njeleža, so tež sa swojich towaršchom modla.

(S Draždžanskich Nowinow.)

Rak je Bohuław s Dubowina Boha spóšnal.

Powjedańčko wot Šhrystofa Šmida.

Wschekožik J. Buk.

1. staw.

Pštonjenje je jandželska služba.

Pšchi spocžatku šandženeho lěstotka bydleschaj w postarškim ale pšchekrašnym hrodže blisko pšchi wulkim lěžu hrabja Drohoměr s Dubowina a jeho mandželska Lidušcha. Pščne hólčžatko, s mjenom Bohuław, kotrež njewurjekniwje lubowaschaj, bč jeju jenicžke džecžatko. Tola prjedy hač móžešče wone słowcžko „nano“ wuprajicž, dyrhjesche nadobny hrabja na wójnu. Dobra a bohabojašna knjeni wosta doma na hrodže, a jeje jenicžke spokojenje pšchi njepšchitomosčži mandželskeho, jenicžke wjekele w čžichej šamocže bčšče jeje luby, mały Bohuław. Wona bč žebi wotmyšlika, jenož sa jeho dobre wocžehnjenje žiwa byčž, a jeje žyła wutroba žadosčesche po tym šbóžnym wotomiknjenju, hdyž by s lubošnym hólčžatom na rukomaj swojeho lubowaneho mandželskeho šašo doma powitacž mohła.

Sunu s wječora žedžesche knjeni s džecžatom na klinje we swojej štwi. Marata, pštoničža, stejesche pšchi nej, a pošćizowasche džecžju, pšhecželnje s nim hrajkajo, wschelake čerstwe kwětki. Džecžatko so žmějtotasche, s małymaj rucžkomaj po nje so nacžahujo, a tež macž pošćizowasche so jara radosčiwje a wjekelesche so na njewinowatej wjekełosčži džecžža. Tu stupi s dobom služebnik, kiž bč s knjesom na wójnu čžahnył, do jštwy, a pšchinjeke šrudne powjestwo, so je hrabja čžezžy ranjenty, a so pšched swojej šmjercžju, kotraž je šnadž blisko, hiščeje junu šwoju mandželsku wohladač žada. Knjeni šblědny a móžesche džecž w šchepotazymaj rukomaj lědma šdžeržecž. Pošol špóšnawšchi knjenine šastróženje počža jej nadžiju čžinicž, so trach so mandželski s pomozu mudrych lěkarjow a w jeje pšchitomosčži šašo pošćizowasche; pšchi tym paš njemóžesche šamjelčecž, so dyrbi wona džen a nóz pošćizowasche, jeli so čže jeho wěšče hiščeje žiweho namačacž. Knjeni pšchihotowa so w tym šamym wotomiknjenju na

pucž. Šswoje džecžatko s horžymi šylami wotofschujžy prajesche wona; „Ty luby, mały Bohuław, ty hiščeje njewěšch, čžehodla twoja macž placže! Wbohe džecž, ty šhubišch swojeho nana, ani so by jeho špóšnalo! Š tak je mi to žel, so čže na tónle dáloki wobčezny pucž do wojerškeho lěhwa šobu wsacž njemóžu!“

„Š Marata“, džesche wona dale k pštoničži so wobrocžiwšchi, „tebi pšchepodawam najlubšche, šchtož tu šawostaju. Měj tola wěšče tole džecžatko prawje na šedžbu! Njewostaj je žane wotomiknjenje šamo, tež tehdy niz, hdyž špi. Šladaj je tak pilnje, jako bych ja šama pšchitomna byla. Šošch je šoždy džen, wocžebje rano, do šahrody na čžerstwy powětr. Špěwaj jemu šherušch, powjedaj s nim; pošasuj jemu čžasto kwětki a wschelake druge rjane wěžy. Njedawaj jemu ničžo do rukow, šchtož by jemu šschkodžilo, s čžimž mohlo so škalacž abo šchtož mohlo pošžecž. Na žane waschnje paš so njeswaž, jemu něšchto k lubu ščžinicž; na jeho džecžazu njeschitnosčž so njehněwaj a njemjeršaj. Džecžipštonjenje je jandželska služba! Budž ty temu džecžatku dobry jandžel! — Šošosa, kotrejž žyly dom pšchepodam, budže mi šawěšče powjedacž, hač žy wschč moje pšchitafnje šwěrnje a pilnje dopjelniaka. Šsluž mi, so na tute moje pošlednje napominanja ženje pošabncž njechasch, so bych k najmjerkšchemu, šchtož moje lube džecž nastupa, bjes štarosčje byčž mohła. Šbždu hodžinu wot nětki hač do swojeho domojwrócženja chžu čži wotrunacž. Šeli so mi potom džecž štrome a wjekele šašo do rukow dasch, budu čži šaklužene myto dacž wjedžecž. Tež pšchinješu čži něšchto prawje rjane šobu domoj, na čžimž šmješch wěšče wulke wjekele!“

Marata wschitko pšchishłubi. Šnjeni wotofschowasche džecž, žohnowasche je, a šhladowasche se šylšowymaj wocžomaj nutrne so modližy dołho k njebju, pšchepoda potom džecžatko Maracže do rukow, a šydnny so pšchi plakanju a rudženju swojich služobnikow a poddanow do wosa, a wotjědže pšchi čžmicžžy a w šylšnym deschčju s dwora.

(Pšchichodnje dale.)

Wschelake s bliska a s daloka.

* Š Budestez. Do šhromadžiny žónškeje młodžiny, kiž so dženža, njedželu 24. oktobra, popołdnju 1/4 hodžin na šarje wotměwa, šu wschč šchescžjanzny šmyšlene šerbste holžy s žylye wošady pšchepošchene. Wopyt se wschčch wšow so wocžafuje.

* Š Knjes šarar Mateł w Šarcže šwjecžesche šwój 25-lětny wošadny jubilej. Džalna wošada wupraji jemu pšches swojich zyrkwinskich šastupjerjow hnuty džak sa jeho šwěrne dušchompastnyšte škutkowanje. Š dobom jeho knježa wučerjo poštrowichu s wutrobnyšm šbožopšhecžom. Wóh luby Šnjes špožčž jemu hiščeje dołho-lětno škutkowanje w jeho lubej Šartškej wošadže. Šnjes šarar Mateł je so w lěče 1902 wot Šudyšchina, hdyž bčšče prjedy s šararjom, do Šarta pšchěšhdlił.

* Š Na měštno knjesa zyrkwineho wučerja Šollata, kiž so na Šichalšku wošadu do Šudyšchina jako zyrkwiny wučer pšchěšhdli, je so knjes wučer Šchūža w Šodžiju wušwolil.

* Š Želešne pjenješy so šónž teho měšaza wudadža. Wjšchnosčž je sa 3 milijony šhrinnow želešne 5-nowarške dželacž dała. Do žyła budže so sa 5 milijonow šhrinnow dželacž. Šwone maja, hač runje šu wot želeša, pječža to dobre, so njeseršawja, dofelž šu wobžyntowane. Š šarbje šu wone nimale čžorne a so pšches to rošdžela wot druhich šwěczaznych pjenješ. Šak šmějemy w želešnym čžaku želešne pjenješy.

Šamolwity redaktor: J. Gólč. Ššoburedaktor: K. A. Fiedler.

Čžiščecžer a nakladnik: M. Šmoleš.